

- door het woesteland -

zwerftocht naar fijn en rijk

Schrijver: Carry Verrijt
Coverontwerp: Carry Verrijt
ISBN:978 94 636 7395 2
© Carry Verrijt

- door het woesteland -

Carry Verrijt

Wacht!
Als je naar huis gaat,
neem dan dit mee:

zeewind
daglicht
horizon
vergezicht.

Voorwoord

Sinds lang verwoord ik al schrijvend mijn diepste zieleroeselen, gedachtecronkels, woeste associaties en inzichten na grondig zelfonderzoek. Met de ontdekking van het schrijven op internet - het bloggen - werd dat meer en meer. Bovendien kon ik op die manier makkelijk delen met geïnteresseerden.

Toen ik ging schrijven over de verwoesting, zoals ik dat zelf noemde, het opgeven van mijn huis en het starten van een nieuwe manier van wonen – en leven – bleek een groep lezers steeds terug te komen om mijn blogs te lezen. “Je moet meer doen met je schrijven”, was dan wel eens de opmerking. En dat wilde ik ook wel. Maar het bloggen gaat me beter af dan welke andere manier van schrijven ook.

Geheel trouw aan mijn eigen stijl heb ik nu de blogs van mijn trektocht aan elkaar geschreven. Waarbij de verwoesting ook nog voorbij komt. Tof om dit zo te kunnen doen. Hopelijk beleef je minstens zoveel plezier aan het lezen, als ik had met het schrijven. Succes.

Carry.

1 Aldus dwaalde ik rond

“Als je je hele leven al aan het dolen bent,” zegt ie. En laat een betekenisvolle stilte vallen.

“Fijn dat je weer geland bent,” zegt zij. En knuffelt me.

Het zijn slechts enkele zinnestelsels, door anderen tussen neus en lippen door gezegd. Zo lijkt. Snel en makkelijk. Misschien zelfs zonder erg. Ze kunnen me dagen, zo niet weken of nog langer zelfs, achtervolgen. Jaren na zo'n gesprek, als de ander mij al lang en breed weer vergeten is, kan zo'n spreukje me overvallen, op onbewaakt moment ineens weer door me heen schieten. Alsof die net is gezegd en als vanzelf opnieuw een breuk veroorzaakt. Als een kras in een grammofoonplaat.

“Je moet je niks aantrekken van wat anderen vinden.” Ook zo eentje die rond kan blijven spoken. Hoe vaak ik die te horen heb gekregen! Zo snel gezegd, als oplossing voor dat probleem als je last hebt van overtuigingen die anderen je proberen op te dringen. Je er niks van aantrekken, dus.

Maar onzin, zeg ik nu. Want doen we dat niet allemaal? In ons werk, van wat onze baas vindt, wat de klanten vinden? In het verkeer, wat we massaal vinden van hoe het moet. In je woonomgeving, van je burens. In je relatie van je partner. Van je familie, van je dierbaren.

Natuurlijk trekken we ons allemaal van alles aan van wat anderen vinden. Daar is onze hele samenleving op gebaseerd. Op wat we vinden. Op geld en waardering. Op voldoen aan de norm, op presteren om te kunnen leven. Om iets te doen voor geld, dat hopelijk te krijgen van de ander die iets mag vinden van je prestatie om je er al dan niet voor te belonen. Om van dat zuurverdiende geld dan vervolgens weer je huis te kunnen betalen. En je dagelijks brood.

Want we vinden dat het zo moet gaan. Of we denken er gewoon maar niet meer over na, omdat we het zo gewend zijn. Of we vinden er heel veel andere dingen van, maar kunnen er verder niks mee. Of weten niet hoe. Dat laatste was het voor mij, heel lange tijd.

Zo fietste ik op een zonnige zomerdag van de winkel naar huis. Al weken erg droog en warm weer, het licht was fel, de zon brandend, 26 graden. Zo'n dag die me doet denken aan de woestijn, waarbij de warmte van het asfalt afstraalt. Maar vooral dat licht, dat onverbiddelijke licht dat niks aan de fantasie overlaat, dat alles overlaadt met nietsontziende witte hitte. Woestijnlicht.

Op de weg een man op een snorscooter. Hij gaat dezelfde richting op als ik. Ik schat hem tegen de 60, wit petje op een verder al aardig kaal hoofd. Lichtblauw geruit overhemd met korte mouwen op een zandkleurige bermuda. Keurige man. Hij rijdt wat breed uit over de rechterkant van de weg. Maar keurig. Achter hem nadert een witte bestelauto hem. Tuut, tuut, klinkt het dwingend. De man maakt zijn rechterhand van het stuur los, zwaait die naar achteren in één gracieuze beweging en steekt dan zijn middelvinger op. Een duidelijk signaal dat hij zich niks wenst aan te trekken van wat de automobilist vindt.

Op het fietspad, links van de weg, komt een groepje fietsers me tegemoet. 3 mannen en 3 vrouwen, van ergens eind 40. Hobbyfietsers. Ze lachen hardop. Om de middelvinger. Denk ik tenminste.

De bestelauto komt naast de man te rijden en ik wacht op het moment dat het tot een conflict gaat leiden. Maar niet, de man op de snorscooter draait zijn stuur naar links, schiet over de weg naar het fietspad en vervolgt daar zijn weg. Want zo hoort het. Toch? Blijkbaar trekt hij zich toch wat aan van wat de automobilist vindt. Natuurlijk wel. Dat doen we allemaal.

Dus die "oplossing" is echt onzin. Daar lost helemaal niks op zelfs.

Ik trek me heel veel aan. Ik trek ook graag rond. Om even een associatiesprongetje te maken. Ik hou daarvan, als mijn brein sprongen maakt. Dat vind ik fijn. Dan heb ik het gevoel volop te leven.

Ik vind ook heel veel. Vooral als ik op dooltocht ben. Zwerf- en vindtochten, noem ik die inmiddels. Waar ik gisteren nog de eeuwige zoeker genoemd werd. Maar dat klinkt dan weer zo negatief. Of misschien zijn dat oude ideeën, stemmen uit het verleden. Echo's uit tijden van toen ik me nog meer aantrok. Inmiddels heb ik steeds meer van mezelf gevonden. En noem ik mezelf liever iets anders dan zoeker. Omdat ik daar iets van vind. En het mij onder de streep dus veel

meer gaat om het vinden dan het zoeken. Maar het juiste woord om mezelf mee te benoemen heb ik nog niet gevonden.

Even over de titel nu, dat van het woesteland. Dat betekent namelijk nogal wat voor mij.

In eerste plaats is het een metafoor, die staat voor het gebied waar je doorheen gaat als je "anders" wil. Je komt dan in nieuw gebied. Waar de oude regels niet meer gelden, en de nieuwe nog niet duidelijk zijn. Een woest gedoe dus.

Ik hou van metaforen. Van verhalen met een boodschap. Van beelden die zich vormen in mijn hoofd. Associaties die spontaan in me opkomen. Sprookjes en archetypes. Symbolen en hun betekenis. Het leven spreekt tot mij op die manier.

"Woesteland" is ontstaan in een periode waarin een heleboel oude ideeën die ik had over mezelf en de wereld, te pletter sloegen op de kust van een heel nieuw gebied. Lang was ik aan het zwerven geweest, over land en zee. In mijn eentje, als een lone ranger. Tot aan het moment dat ik besloot om mijn huis op te zeggen en echt als een loner te gaan leven in buitengebied. Dat zette een reeks van gebeurtenissen in gang, die ik niet had voorzien, maar die achteraf gezien zeer welkom waren.

Ik raakte zo goed als alles kwijt. Vooral ook een heleboel oude shit die alleen maar ballast bleek te zijn geworden. De verwoesting noemde ik dat. Ik heb het in blogvorm vastgelegd en gedeeld. Later ben ik twee maanden gaan rondzwerven door Nederland. Lopend. Om elke dag weer ergens anders te slapen. Voor herstel, voor inzicht, voor nieuwe antwoorden op oude vragen.

Woesteland staat ook voor de jungle die we in de loop van ons leven om ons heen hebben opgebouwd om het leven houdbaar te maken.

Overtuigingen en allerlei maniertjes en gewoonten, waarmee we ons leven onder controle denken te houden. Maar die ons verhinderen om nieuw gebied te verkennen en al doende te groeien. Die

ons ook belemmeren om echt contact te maken, en vanuit ons hart te leven. Of ons volle potentieel te benutten. Zielsgeluk te ervaren.

En woesteland staat voor mij voor de intensiteit van rauwe emoties die je onderweg oploopt. Ik beleef dingen intens, en emoties komen rauw binnen. Zowel die van mezelf als die van de ander. Hoe heerlijk, hoe intens, en hoe diep. En ook: hoe moeilijk soms. En heftig.

Maar woesteland dreef al vele jaren langer als beeld door mijn gedachtewereld. Heel anders dan ik hierboven omschreef, als een post-apocalyptische wereld, die me aantrok. Post-apocalyptische films en sf-films zijn mijn favoriete. Ze spelen altijd in een wereld anders dan die waarin we leven. Denk hierbij aan post-apocalyptische omgevingen van de Mad Max-films, the Matrix, of the Book of Eli. En ik was als kind al een heuse Trekkie. Mijn ongebreidelde fantasie wordt daar in aangesproken. Heerlijk vind ik dat.

Ik verlangde naar een wereld van na de apocalyps. Omdat ik zo'n last had van alle dingen die ik om me heen zag. Die me oneigenlijk voorkwamen. Niet echt, niet authentiek, niet oorspronkelijk. Maar dat wist ik toen nog niet, die woorden had ik toen nog niet. Ik voelde vooral heel veel akeligs. Waarvan ik tegelijk op die jonge leeftijd al wel aanvoelde dat het te groot en te overheersend was voor mij om in mijn eentje te facen. Laat staan te veranderen. Hoe heldhaftig en idealistisch ik ook probeerde te zijn.

Ik wilde niets liever dan het achter me laten en mijn plek in het geheel vinden. Al moest ik daarvoor door het woesteland. Wat zich uitte in een jarenlang wanhopig zoeken.

We krijgen het strijden aangeleerd. Ongemerkt met de paplepel ingegeven. Het zit ingebakken in de wedijver-samenleving, waarbij je moet presteren om gewaardeerd te worden.

Mijn strijd was voornamelijk een innerlijke. Omdat ik introvert ben, moet ik uitkijken dat de boel niet naar binnen slaat. Anderen reageren zich naar buiten af, maar onder de streep is het allemaal één en hetzelfde: strijd. En wie strijdt, die heeft geen vrede. Die twee sluiten elkaar uit, per definitie.

Maar de sfeer van het post-apocalyptische in films heeft me altijd aangesproken, mede ook vanwege de stijl die je moet hanteren: je kunt weinig plannen, je moet het pad volgen en reageren op wat zich nu aandient. Op intuïtie leven, in een gebied waar de oude regels niet meer gelden en centraal gezag niet meer aan de orde is.

Aldus dwaalde ik rond.

2 Zwerven als medicijn

In januari van 2018 kreeg ik een idee. Zo'n ingeving die je welhaast moet volgen. Met een dwingend gevoel van onvermijdelijkheid. Het kan haast niet anders. Ik heb die wel vaker. Ze brengen me altijd veel goede dingen. Ook als dat oorspronkelijk anders lijkt. Het zijn ideeën die voor anderen out of the blue lijken te komen. Voor mij eigenlijk ook wel trouwens, met dat verschil dat ik dan al tijden aan zit te hikken tegen een nieuw besluit. Een fenomeen dat zich herhaald voordoet in mijn leven.

Lange tijd heb ik dit fenomeen verafschuwd en veroordeeld. Dat ik voel hoe er een einde is gekomen aan een periode, en dat ik nog niet duidelijk heb waar ik dan heen moet. Dat heeft zich laten zien in werk, in wonen, in persoonlijke ontwikkeling en in hobbymatige bezigheden. Bovendien heb ik sinds jaar en dag last van een vet oordeel op het hele gedoe. Want je moet toch ergens landen, ergens blijvend blij van worden? Dan schieten me andere zinnestukjes door het hoofd. "Jij weet ook niet wat je wil, zeg." En "Je moet wel iets afmaken."

Inmiddels heb ik me er mee verzoend. Het fenomeen. Zwerven. Rondlopen. Of mooier gezegd: steeds nieuw gebied verkennen en daar dan groeispurten door maken. In ontwikkeling blijven, trekkend door het woesteland. Het heeft me lange tijd aangetrokken zonder dat ik wist waarom. Het daagt mijn vindingrijkheid en veerkracht uit. Haalt me uit de comfortzone en voorkomt dat ik wortel zal schieten. Want wortel schieten...dat is niet echt mijn ding. Zoveel is me ondertussen duidelijk.

Sinds gisteren is daar nog iets bovenop gekomen. Bovenop verzoening. Verzoening gaat over aanvaarden dat iets zo is. Daar bovenop kwam: misschien is dit wel de ideale leefwijze voor mij? En toen als vanzelf: verlossing. Verlossing van de plicht om er vanaf te komen. Want tevergeefs gebleken ook, al die pogingen om af te komen van zich herhalende fenomenen in mijn leven. Jaren sleutelen aan mezelf heeft me daarin geen verandering opgeleverd. Weg veroordeling. Heerlijk zeg.